TWEEDE JAARGANG 10 SEPTEMBER 1915 No. 15

Het Padvindersblad

Weekblad, officieel orgaan van de Nederlandsche Padvinders Organisatie en van den Nederlandschen Padvinders Bond

REDACTIE: Dr. J. W. BOISSEVAIN, Hoofdredacteur, Zijlstraat 59, Haarlem, aan wien alle kopij in te zenden; A. E. DUDOK VAN HEEL, Mr. J. EVERTS, Dr. W. J. H. LEURING, J. F. SCHAAP, H. MENALDA VAN SCHOUWENBURG en 1ste Luitenant C. D. VIEHOFF

J. W. BOISSEVAIN & Co. UITGEVERS, HAARLEM

ABONNEMENT:
Per half jaar, franco per post . ƒ 1.10
Buitenland . . . . . „ 1.60
bij vooruitbetaling

ADVERTENTIEN:
Van 1—5 regels . . . . . ƒ 0.85
Elke regel meer (gewone letter) . „ 0.15
Bij abonnement korting

INHOUD: Mededeeling — Het begin — Eerste Klas (VIII) — Een Senior-Troep — In de Staatsmijn „Emma" bij Heerlen (III Slot) — Aardigheden — De padvinders in België — Kamp van de Zeister Padvinders — 'n Zwemkuur — Toespraak bij de uitreiking van een Swastika — Een fietstochtje door Gelderland — De Collete — Vereenigingsberichten — Lijst van Oefeningen

Mededeeling

Nogmaals moeten wij er op aandringen, slechts aan één kant geschreven kopij in te zenden, daar dit vlugger zetten bevordert, want dan kan de kopij in verschillende stukken verdeeld worden en door eenige zetters tegelijk gezet worden.

Wie van de padvinders-deelnemers aan het kamp der Zeevaartschool geeft een verslag van het zomerkamp?

J. W. B.

Het begin

Bekend is het woord van een Duitsch onderofficier na den Fransch-Duitschen oorlog: „Nu kan het echte soldatenleven weer beginnen." Voor hem was het drillen in de kazerne, het exerceeren en paradeeren het hoogste, terwijl het ongeregeld leven te velde afbreuk deed aan de stiptheid van den dienst.

Zonder de padvinderij met militarisme gelijk te stellen, mogen we bovenstaande aanhaling toch wel als aanloop nemen, om te spreken over de beide groote deelen van het padvindersleven: dat te velde — in het kamp — en den tijd in de „winterkwartieren". En waar liefde tot de natuur, kameraadschappelijke omgang en het een buitenleven in bosch en hei, in de duinen en bij de zee den padvinder op de beste en leerzaamste wijze bezielen, daar is de tijd van kampeeren, van wandel- en rijwieltochten zeker de voornaamste.

Maar deze kan nu eenmaal niet langer dan den zomer, voor de meesten althans, duren — en dan nog slechts een kort gedeelte van den zomer vervullen. En als de vacanties afgeloopen zijn en de scholen weer overal beginnen, dan vangt ook de tweede tijd aan.

Het komt er dan op aan, dezen zoo goed mogelijk aan te wenden. Zeker zal iedere leider voor zich een programma vastgesteld hebben, hoe hij dien tijd gebruiken zal, en een schema voor oefeningen, opleiding voor examens, cursussen enz. ontworpen hebben.

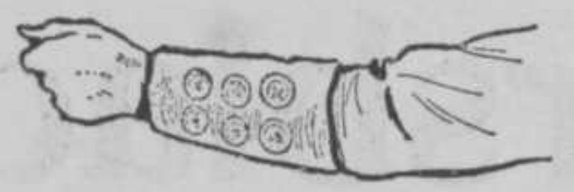
Maar als het „schooljaar" voor de padvinders slagen wil, kan dit alleen, indien zij zelf meewerken. Het is haast nog noodiger dan op school, omdat alles vrijwillig gebeurt, de vrees voor straf bijna niet bestaat en bij ons vervangen moet worden door vrijwillig voldoen aan wat geëischt wordt.

Om nu den tijd der gewone oefeningen en cursussen vruchtbaar te maken, is het eerste dat wel noodig is een geregelde opkomst — laat dit jaar de klacht eens niet gehoord worden, dat een oefening gebrekkig uitgevoerd moest worden, doordat er te weinig deelnemers waren.

Over de gewone vereischten van gehoorzaamheid wil ik hier thans niet spreken, doch laten alle ouderen en jongeren zich afvragen, of zij wel dikwijls genoeg aan hun gelofte (in welken vorm ook ingekleed) denken en ook aan de Padvinderswet. Laat ieder eens voor zich nagaan, waarin hij te kort schiet en welke eigenschappen, die hij zich voorgenomen heeft te verkrijgen, hem ontbreken. En dit niet alleen zoolang het uniform gedragen wordt, neen, de geheele week door, immers zoowel jegens meerderen en kameraden als evenzoo jegens de buitenwereld moeten vriendelijkheid, beleefdheid, ridderlijkheid en tal van andere deugden betoond worden.

J. W. B.

Eerste Klas

VIII

Weest zakelijk

Door Padvinders wordt veel geredeneerd en heel dikwijls zwaar geboomd. Dat kan heel nuttig zijn, en ook heel plezierig. In een troeplokaal is het bizonder gezellig, om bij winteravonden rondom de kachel te zitten en dan met elkander zeer gewichtige gesprekken te voeren. En van een kamp is de mooiste tijd 's avonds. Wanneer dan het vuur hoog oplaait en de omtrek ligt rustig in het nachtelijk duister, dan is het in hooge mate behagelijk, om te zamen rondom het kampvuur te gaan zitten en te praten over alles, wat maar zoo plotseling in de gedachte komt. Hoe meer verschil van meening er dan is, des te beter. Dat geeft heldere inzichten en en een ruimeren kijk op het betreffende onderwerp. Een debat kan een uitstekende oefening zijn. Een goed Padvinder moet leeren, om dengene, die aan het woord is, kalm te laten uitspreken en om daarna zelf rustig en gemakkelijk zijn eigen gedachten te kunnen uiten.

Echter komt bij zulke praatavonden heel dikwijls een groot bezwaar :

Meermalen hebben wij opgemerkt, dat, wanneer eenige jongens bij elkaar zijn, zij bij voorkeur redeneeren over personen, die in sommige opzichten min of meer op den voorgrond treden, en die zij meestal maar half kennen. En dan wordt er critiek uitgeoefend over iets, waar zij slechts weinig verstand van hebben. Dat is glad verkeerd. Op een leeftijd, dat men padvinder is, moet men niet over personen spreken, of het moet goed zijn. Padvinders moeten er geen „persoonlijke antipathieën" op na houden. Wij hebben tot plicht, om alle menschen voor goed te houden, zoolang zij ons niet het tegendeel bewijzen. Het is noodig, dat dit bij velen nog eens in herinnering gebracht wordt.

En dan is er nog iets : Er zijn onderwerpen, die voor ouderen bizonder interessant zijn, om er over van gedachten te wisselen, maar die voor padvinders van weinig belang behooren te zijn. Wij bedoelen hier in de eerste plaats het verschil, dat er nog altijd bestaat tusschen N. P. B. en N. P. O. Ook dit wordt zeer dikwijls een onderwerp van het gesprek. En niet zelden kenmerkt dit zich dan door een soort vooroordeel of altans een minder groote genegenheid tegenover de zustervereeniging. Dit moet nu toch langzamerhand eens uit zijn. Padvinders zijn kameraden van elkaar. Altijd en onder alle omstandigheden. En wat ook het verschil tusschen O. en B. mag wezen, het *doel* van alle jongens is hetzelfde. Dat is alles, wat jullie ervan te weten hebt. Voortaan geen geleuter er meer over, jongens. Voor *jullie* is de fusie allang tot stand gekomen. Dus verder, basta!

Intuschen rijst voor velen helaas de vraag, waar wij het thans over moeten hebben, nu wij enkele der meest geliefde onderwerpen hebben uitgeschakeld.

De Padvinderij is groot en veelomvattend. Er zijn nog zoo ontzettend veel vraagstukken en onderwerpen, die nog slecht zeer weinig onder de oogen gezien worden. Ook voor de padvinders zijn deze belangrijk, want zij leeren daardoor de beweging beter kennen en begrijpen.

Uit de groote reeks willen wij enkele voorbeelden noemen :

Men zou kunnen bespreken de verschillende soorten van kampen, zooals spinneweb-kampen, kampstraten-systeem enz. Van groot belang is een beter inzicht over het nut van een eereraad. Het patrouillesysteem verdient alle aandacht, terwijl een gesprek over troepspaarbanken zeer de moeite waard is. De financieele regeling in een patrouille eischt dikwijls veel hoofdbrekens. Aan „drill" moet veel meer aandacht besteed worden enz. enz.

Deze serie kan natuurlijk tot vrijwel in het oneindige worden uitgebreid. Wanneer men zich goed in het onderwerp verplaatst, dan vlot elk gesprek zonder twijfel. En de komende winteravonden kunnen boeiend blijven en het kampvuur kan zijn warmte en behagelijkheid behouden, terwijl de Padvinders ongemerkt veel meer opschieten in de richting van „Eerste Klas".

D. H.

Een Senior-Troep

Een troep uit oudere jongens bestaande. Dat zegt ons de titel. Waarom die jongens in een bepaalden troep? Omdat ze ouder zijn dan de leeftijd is waarop men leider (onverschillig welk „ambt") kan worden. Dat te veel aan krachten (of ze sterk, zwak, goed of slecht zijn, laat ik even weg) kan ontstaan door 't constant blijven van 't aantal jongens. Toch geloof ik nog niet dat dat 't eenige is. Daar komt wat bij.

En hier kom ik op een uitgestrekt terrein. Want volgens mij moeten we de individuen nu gaan bekijken.

Als leeftijds-grens 16 jaar kàn uit de praktijk genomen zijn, zooals de Sr.-tr. oprichten in Rotterdam wil doen voorkomen. Op dien leeftijd verkeert onze dierbare boy in 't ingewikkelde tijdperk van zijn leven dat we de „Sturm und Drangzeit" noemen nog volop. Ieders zwakke kant komt dan sterk op den voorgrond, vermeerderd met allerlei grilletjes. De leeftijd, waarop ieder heer wil zijn maar nog nergens op lijkt en te groot voor een servet maar te klein voor een tafellaken is.

De padvinderij geneest wel eens op den langen duur, maar plotseling gaat dat nooit. En juist die „Sturm und Drangzeit" maken de jongens volop door in den eersten tijd vaak van hun padvinder zijn, den tijd der idealen, schoone gedachten, grootsche en groote plannen. Zwaar geremd worden ze in hun tijd-van-overijlen door hun „wijze" patr.-ldr. of, als deze zelf nog zoo die haren heeft (wat vaak voorkomt), dan wel vaandrig of hopman. Maar goed is dat, want anders zouden de jongens zich zoo gauw vergaloppeeren.

Hoe nu, als die jongens de gelegenheid wordt gegeven in een troep-der-ouderen te komen? Dan raakt hun hoofd geheel op hol!

Nee, 16 is te jong. Dan 18? Kijk bij dien leeftijd krijgen we 't kalmere. Maar ook, al is 't vaak vaag, een kijkje in verderen weg. We kunnen dan overzien. Nu zijn zij, die als van nature voor leider geschikt zijn dat al geworden (groep I). Zij, die die gave minder van moeder natuur ontvingen, nog niet, maar toch hopen ze nog met oefenen leider te zullen kunnen worden. Voor hen is 't zijn in een Sr.-tr. dus een gelegenheid, iets wat ze vurig hopen (ik veronderstel natuurlijk als motieven alleen goede) te bereiken. Voor hen een Sr.-tr., zoo deze die bedoeling heeft van leiders kweeken, prachtig (groep II).

Die gebleken zijn nooit leider te zullen kuunen worden, och voor hen brengt de Sr.-tr. toch niets. Alleen kunnen ze 't materiaal zijn voor de groep II om zich op te oefenen. Als zoodanig niet te versmaden.

„De Sr.-tr. geeft gelegenheid groote oefeningen te houden." Ook een der motieven. Toch houdt dit geen steek. Wil je een „groote" oefening, wel pik dan de grooten uit, neem die, oefen daarmee „in 't groot," laat den assistent dan met de kleineren meegaan. Is dat niet beter? Juist de kleintjes moeten gerugsteund worden en hoe kan dat, als de grooteren weg zijn en tot niets dienen voor hen dan om steeds tot voorbeeld te worden gesteld!

Voor de grooten om pedant te worden, de kleineren om de pee aan ze te krijgen.

Hoe ik me een Sr.-tr. voorstel, die reden van bestaan heeft (groep II), den volgenden keer.

H. G.

In de Staatsmijn „Emma" bij Heerlen

III (Slot).

Het bovengrondsche gedeelte bestaat uit een complex van gebouwen, waarvan elk een afzonderlijk gedeelte van het bedrijf bevat. Wij zijn verschillende gebouwen binnengegaan. Het administratie- en kantoorgebouw, waarin lokalen voor onderscheidene doeleinden, is netjes en ruim ingericht als een bankgebouw in de stad. De rest is meer fabriek.

Een ruim gebouw vormt het ketelhuis, waar een groot aantal ketels geplaatst zijn. Een heele rij vuren worden gestookt en wel met kolenslib. Het lijkt er wel een hel. De stoom uit dit ketelhuis moet dienen voor de groote electrische centrale, die niet alleen dient voor stroomlevering aan de verschillende machinerieën in allerlei afdeelingen, voor de verlichting van de gebouwen in de mijn zelf, doch ook is het een reserve voor de Wilhelminamijn. Deze laatste toch levert electrischen stroom in geheel Zuid Limburg, zoowel voor verlichting van steden en dorpen als voor drijfkracht van fabrieken. Als nu de centrale van de Wilhelminamijn niet genoeg kan leveren of onklaar mocht worden, dan dient de centrale van de Emmamijn om den noodigen stroom te leveren.

Hier zij tevens vermeld, dat het in 't voornemen ligt, spoedig bij de Emmamijn een groote gasfabriek te bouwen, die ook gas zal leveren in verschillende plaatsen en cokes voor het stoken van de machines.

Wij zullen nu de steenkolen volgen, zooals die uit de mijn komen. Eerst worden de steenkolen door wagens uit de mijn gehaald. Deze wagens bevatten door de steenkolen heen ook leisteen, welke er uit verwijderd moet worden. De wagens worden nu onderste boven gekeerd, zoodat alle steenkool en leisteen op een jakobsladder terecht komt, welke zich langzaam voortbeweegt. Aan den kant van deze jakobsladder staan jongens, die den leisteen tusschen de steenkolen uitzoeken en in aparte wagentjes werpen. De jacobsladder brengt de steenkolen in wagons, die op hun beurt de vracht naar de wasscherij brengen, waar het fijne gruis en stof uit de steenkolen gewasschen moeten worden. Dit wasschen en tevens sorteeren geschiedt in groote trommels, welke in het water ronddraaien. In deze trommels zijn verschillende lagen aangebracht. De laag, die het dichtst bij de as ligt, vertoont zeer groote gaten. De daaropvolgende wat kleiner, terwijl de trommel zelf tamelijk kleine gaten bezit. De steenkolen gaan naar gelang van de grootte der stukken in de verschillende lagen liggen. Na het wasschen en sorteeren zijn zij gereed om verzonden te worden. De steenkolen worden in gereedstaande spoorwagons geladen, op een daarvoor ingerichte bascule gewogen, en verder naar wijd en zijd vervoerd.

Hierna bezochten wij de machine, welke de lift in de mijnschacht op en neer beweegt. Deze staat geheel apart in een gebouw. Deze machine wordt electrisch gedreven en bestaat uit een electromotor en een vliegwiel, waarop door een gleuf een staaldraad loopt. Aan beide einden van dezen kabel hangt een kooi in de schacht. Op de kabel zijn, met witte verf, strepen aangebracht, waardoor het mogelijk is de lift op de juiste verdieping stil te laten staan. Met deze machine is een contrôletoestel verbonden, om de rekking van den draad na te gaan. Als de draad meer dan een bepaalde lengte gekregen heeft, wordt hij ingekort. Na eenige keeren ingekort te zijn, moet hij vernieuwd worden. Het is aardig om te zien, hoe de man, die deze machine, de signalen op het bord volgend, de lift kan laten bewegen, precies zooals dat van de mijn uit wordt aangegeven op een bord met cijfersignalen.

Wat ik hier in het kort over de verschillende onderdeelen van het mijngebouw beschreef, is verdeeld over een uitgestrekt terrein, zoodat wij onze beenen terdege begonnen te voelen en wij er niets tegen hadden, toen onze leidsman voorstelde aan onze rondwandeling een einde te maken.

Spoedig zaten wij weer in de auto, die ons naar Heerlen terugbracht.

Wij verzuimden natuurlijk niet hartelijk dank te zeggen voor het vele dat wij genoten hadden.

Het bezoek aan de zwarte onderaardsche werkplaatsen, waaruit het voedsel voor alle stoommachines en alle kachels verkregen wordt, heeft ons een kijkje geleverd in een wereld, die mij geheel vreemd was en waarvan ik mij geen voorstelling kon vormen.

Utrecht B. C. Kroon

Aardigheden

In het kamp

Hoera, ze sturen me geld van thuis!
— Hoe weet je dat?
't Staat op de envelop:
Den Jongeheer J. van Piggelen
Padvinderskamp Heuven
Worth Rheden (*Geld.*)

(Hist.)

De padvinders in België

De uitstapjes in groepen, stoeten en in het algemeen alle openbare vergaderingen van de boy-scouts of andere kringen van denzelfden aard, met of zonder kenteekenen, zijn enkel toegelaten met bijzondere toestemming van den Gouverneur-Generaal.

Ingeval van overtreding zullen de inrichters en al de deelnemers worden gestraft met eene gevangenisstraf van drie maanden ten hoogste en eene boete van 500 Mark of een dezer beide straffen.

Indien de overtreders genieten van de onstrafbaarheid, zullen hunne ouders, voogden, meesters enz. verantwoordelijk worden gesteld.

(*Vlaamsche Stem*)

Kamp van de Zeister Padvinders

Eindelijk had ik het kamp dan toch gevonden. 't Was een mooi plekje in de duinen. Rondom laag kreupelhout, slanke dennen, een paar berkeboomen en daar tusschen een rijkdom van bloemen, bloeiende duinroosjes en braamstruiken. De drie helder witte tenten, de bruine keukentent, de chaos van potten en pannen vormden een schilderachtig stilleven en de Oranjevlag van de Afdeeling Zeist van den N. P. B. toonde me, dat ik werkelijk de schuilplaats had ontdekt, waar Vaantje K. met zijn jongens sinds eenige dagen zijn tenten had opgeslagen en waar ik enkele dagen als gast zou vertoeven.

't Was een moeilijke tocht geweest. Als een volleerd detective had ik den conducteur van de beroemde paardentram van Beverwijk naar Wijk-aan-Zee omgekocht met een sigaar, die ik nu toch niet meer mocht rooken, om mij te vertellen wat hij wist van een Padvinderskamp in de duinen bij Wijk-aan-Zee. Maar hij gaf slechts vage aanwijzingen en ik moest nog een tweetal slagersjongens arglistig ondervragen, eer ik het doel van mijn tocht bereikte.

Het kamp scheen eenzaam en verlaten. Zou er geen wacht zijn? Ik keek de tenten eens rond, maar neen, geen mensch te zien. Dan maar eens verzamelen blazen.... Dat hielp! Uit de schaduw van een eikenboschje kwam een padvindershoofd te voorschijn, of eigenlijk twee halve padvindershoofden, een heele dikke helft en een magere. We keken elkaar eens aan, en ja, 't was toch een Alle overige kampbewoners waren dien dag naar Alkmaar en zouden pas tegen zes uur thuis komen, zoodat we nog een uurtje konden praten over alles, wat de jongens in de vorige dagen beleefd en gezien hadden.

Weldra kwam de troep thuis, allen met verbrande gezichten, gebruinde armen en knieën. De koks gingen dadelijk aan het werk en het oude bekende van me, die daar de wacht hield in het kamp, omdat hij geplaagd werd door een dikke wang, waarschijnlijk tengevolge van het doorbreken van de verstandskies. duurde niet lang, of we zaten in een kring op den grond, terwijl de chefkok rondging met de rijstebrij. 't Was voor allen een vermoeiende dag geweest, zoodat we dien avond in het kamp bleven en vroeg naar bed gingen. De jager, die dicht bij het kamp woonde, had ons voor den nacht een onweersbui voorspeld. Maar de bui dreef gelukkig over en toen ik dien nacht van een tot drie de wacht had, bracht alleen een regenbuitje wat verfrissching na den warmen zomerdag.

Hoe we de beide volgende dagen, Zaterdag en Zondag, doorbrachten zal ik maar niet al te uitvoerig vertellen. Elk, die wel eens dichtbij zee gekampeerd heeft of misschien het groote IJmuider kamp heeft medegemaakt, zal wel begrijpen dat we den meesten tijd op het strand te vinden waren. We hebben gestoeid in de bruischende branding, gezellig gepicnict in een beschutte duinpan en een spannenden voetbalwedstrijd gespeeld op het breede strand. Wat waren het een genoegelijke uren in het kamp, als de koks druk aan het werk waren en Vaantje met Boy een acrobatische voorstelling gaf, beloond met een prachtigen ruiker hooi van het andere Vaantje. Zaterdagavond gingen we na het middageten weer naar het strand om het lichten van de zee te zien. 't Was bijzonder mooi dien avond. Als zilveren strepen rolden de schuimende koppen op het strand en, als we even wat beweging in het water maakten, scheen het te tintelen van licht en vuur.

Voor den Zondag, den laatsten kampdag, hadden de koks een buitengewoon diner gereed gemaakt: aardappelen, vleesch, twee groenten en noga als dessert. De drie hoera's voor de koks waren welverdiend.

Toen de duisternis inviel zaten weldra allen rondom het kampvuur, rossig verlicht door den gloed van de hoog opgaande vlammen. Op den laatsten kampavond, bij 't kampvuur, is het de beste tijd en plaats om te praten over ernstige padvinderszaken. Geen wonder dat de beide Vaantjes dièn avond ook heel wat te zeggen hadden over hetgeen ze gezien en gehoord hadden in den afgeloopen kamptijd. De oudere jongens vertelden bij beurten nog eens, hoe de opvolgende dagen waren doorgebracht, een gewoonte, die ik elken padvinderstroep voor den laatsten kampavond aanbeveel.

Den volgenden morgen waren we al weer vroeg op en moesten afscheid nemen van het rustige plekje in de duinen, waar we zulke prettige dagen hadden doorgebracht.

J. D.

'n Zwemkuur

Mijnheer Gerrit Jansz. v. Zetten was mijn overbuurman. 't Was 'n aardige, gezellige man, die altijd heel wat te vertellen had. Hij had slechts een gebrek, n.l. dat hij 'n vreeselijke smulpaap was en dientengevolge aan 'n tamelijk grooten omvang leed.

Onnoemlijk veel doktoren had hij reeds geraadpleegd, doch niets had geholpen. Ten laatste raadde iemand hem aan 'n badkuur te doen. Nu, dat leek mijnheer v. Zetten in 't begin heelemaal niet. Hij had nu eenmaal 'n afkeer van water; alleen goed om te drinken vond hij.

Maar hij besloot dan terwille van zijn gezetheid zich er aan te onderwerpen en verzocht ons als goede kennissen mee te gaan.

Wij gingen dus naar de Maurits-

kade, kregen 'n handdoek en zwempantalon en verdwenen in de respectievelijke badhokjes. Mijnheer v. Zetten had nogal moeite met laatstgenoemd zwemartikel, want we waren genoodzaakt tweemaal 'n andere te halen, daar de vorige te klein bleken te zijn.

Nu eerst een douche genomen. Wij aan 't uitleggen, wat 'n douche was. De goede man kende alleen does, met 'n s. Je gaat in zoo'n bakje staan, draait de kraan open en klaar is kees.

Mijnheer v. Zetten deed alzoo. Met 'n ruk draaide hij de kraan open en 'n warme straal spoot hem over zijn lichaam.

— „Nou, dat 's duivels lekker, dat is 'n goede uitvinding, hier blijf ik nog 'n tijdje zitten. Dat zal goed voor me wezen."

Ondertusschen werd 't water kouder en kouder.

— „Hei, he, wat is dat ? Hu ! hu ! wat koud !" en hij draaide de kraan nog wat verder open, in de meening dat 't water weer warmer worden zou.

't Had slechts dit gevolg, dat nu 't water met verdubbelde kracht op 't bibberende lijf van onze armen mijnheer spoot.

— „Help, help !" gilde hij, doch wij hoefden hem niet ter hulpe te komen, want plotseling schoot hij zelf den bak uit en bleef versuft op den grond zitten kijken.

We gingen nu den badmeester opzoeken en vertelden hem, dat er 'n leerling voor hem was. De kennismaking tusschen leerling en leeraar was spoedig gemaakt, maar onze dikke vriend was niet te bewegen zich in 't water te begeven. De badmeester raadde hem aan om boven bij 't platje van de glijbaan te gaan staan, daar deze nu toch niet gebruikt werd en dientengevolge in horizontalen stand was opgehaald.

De hippopotamus deed alzoo en genoot weldra van 't mooie uitzicht daar boven.

— „Hé, hé, dat was toch anders 'n heele klim, en geen eens 'n stoel of zoo iets. Weet je wat, ik ga hier zoo lang zitten", en hij zette zich neer op 't beginpunt der blijbaan.

't Was er warm daar. Lekker warm, vond hij ! Ja 't was hier toch beter dan beneden in dat koude water en dan meteen van dat gezanik van dien badmeester los, en droomerig staarde hij voor zich uit. Hij had vannacht ook al slecht geslapen ; hè, hè, hij kon 't toch voelen en langzaam, heel langzaam ging 't hoofd op zij, tot 't heele lichaam een goeden ligsteun had gevonden.

Mijnheer van Zetten sliep, mafte...

Toen gebeurde er iets, ja feitelijk was 't slecht, maar toch zou 't jammer geweest zijn, als 't niet had plaats gehad.

Twee zwemmertjes waren toevallig ook naar boven geklommen, ook om eens uit te rusten. Plotseling kregen ze daar dat snurkende menschelijke gedrocht in de gaten.

— „Hé. Jan. kijk eens, daar ligt iemand. Wat moet die vent hier nou ! Je zit hier heelemaal niet op je gemak met dat gesnurk."

De andere dacht evenzoo. Plotseling verscheen in het brein van den eersten jongeling 'n idee, dat aanleiding gaf tot de grootst mogelijke herrie. die ooit in 't zwembasis heeft geheerscht.

Fluisterend, heel geheimzinnig werd 't idee verkondigd.

De andere vloog naar beneden en bracht met 'n geheimzinnigen lach 'n doos schoensmeer mee terug.

'n Model was niet aanwezig, daarom streepte men maar in 't wilde weg en weldra was 't lichaam van onzen badgast bedekt met zwarte strepen. Heel voorzichtig, met fijne dunne streepjes, werd nu 't gezicht opgeverfd. 't Was klaar. De jeugdige artisten keken vol bewondering naar hun werk. „Zeg, Jan, 't is net 'n zebra". „Ja, of 'n panter." „Hij lijkt goed", en stikum slopen de twee ondeugden naar beneden terug.

Mijnheer v. Zetten had 't benauwd, snurkte luid. Hij paste door deze eigenaardigheden niet in de rol van zebra.

Ach, wat sliep hij lekker. Gisteren gedineerd in Centraal, eergisteren bij Riche, morgen bij Royal.

Iets later. 'n Heel mager jongmensch klom de trap naar de glijbaan op.

De aspirant-zebra droomde hardop: „Ga nou toch weg met je augurkjes, vooruit ga weg. Ik wil niet."

Plotseling 'n angstkreet, een harde gil, 'n gerommel op de trap naar beneden. 'n Jongmensch arriveerde opnieuw, vlugger dan zij naar boven was gegaan. Zwemmers, vrienden en belangstellenden schoten toe.

„Wat is er, waarom zie je zoo bleek ? zeg toch, wat is er gebeurd ?"

't Jongmensch, vaal-bleek, nog bevende over zijn geheele lichaam, kon niets anders uitbrengen dan : „boven,... Hagenbeck,... ontsnapt !

De gevolgtrekking was gauw gemaakt. Verschrikt keek men elkaar aan. De menschenmassa had begrepen. Boven zat 'n tijger, misschien wel 'n leeuw. Ja ! hoor ! klonk daar niet 'n gesnork tot hen door. 't Was beslist 'n roofdier. Ontdaan keken de menschen elkaar aan ; doch de nieuwsgierigheid was grooter dan de angst en men bleef.

De directie werd gewaarschuwd. Hagenbeck werd getelefoneerd en stuurde onmiddellijk zijn besten temmer, om 't ontsnapte roofdier te vangen.

De droom van mijnh. v. Z. werd wilder. Hij scheen zich tegen allerlei vijanden te verdedigen en sprong daarbij heen en weer, zoodat de glijbaan heen en weer schommelde.

De menschen beneden hadden 't gezien. „Zie je wel, 't is 'n panter. Hij is woest, kijk die glijbaan eens schommelen."

Hagenbeck's vertegenwoordiger arriveerde, de beste temmer uit de geheele menagerie. Op fluisterenden toon werd er gesproken.

„Ja, boven, 'n groote zwarte panter ; stil ! hoort u 't niet, zoo'n zacht gebrom. Hoe wou u hem vangen ?"

„Oh, dat is niets. Schrik vooral niet als er geschoten wordt."

De temmer ging aan den voet van de trap staan en floot op 'n eigenaardige wijze. De badgasten zagen elkaar aan. „Hij denkt zeker dat 't zijn hondje is." Ook mijnheer v. Zetten had het gehoord, maar niet als 't fluitje van den temmer, maar als 't krijgsgeschal van een legermacht slaboonen, die op 't punt stond hem te onthoofden.

De temmer klom nu voorzichtig naar boven, in beide handen een revolver houdend.

„'t Was toch 't echte held", knikten de toeschouwers beneden elkaar toe. De temmer was bijna boven, de revolvers gericht op de plaats waar de panter zich moest bevinden. Strak naar de plaats turend, om direct bij den eersten sprong doodelijk te kunnen treffen, stapte de moedige man de laatste trede op. Plotseling struikelde hij. Zijn laatste oogenblik was gekomen. Met één sprong zou de panter nu immers op de zoo gemakkelijk te bereiken prooi springen, doch met 'n laatste krachtsinspanning schoot hij op 't zwarte voorwerp. Toen geraakte hij buiten kennis.

De menschenmassa beneden rilde. Hadden ze daarboven niet 'n menschelijken gil gehoord ? Ja, 't was met den dapperen temmer gedaan. Kon niet ieder oogenblik de panter naar beneden springen en hem vermorzelen.

Oh, help, laat me eruit! Een geweldige paniek ontstond.

Plotseling de donderende slag! De deuren beneden werden ingedrukt; men dacht niet anders dan dat 't bassin instortte.

Wat was echter gebeurd!

't Schot van den temmer had niet den panter maar 't touw getroffen, waarmede de glijbaan opgehouden werd en deze was met vreeselijk geraas naar beneden gestort....

. . . . . .

Boven voerde mijnheer v. Zetten, nog onwetend van de om hem heen plaatshebbende dingen, 'n vreeselijken strijd.

Juist zou de beul de bijl opheffen, om hem 't hoofd van den romp te scheiden. Zijn smeeken had niets gebaat. Zijn laatste oogenblik was daar. Plotseling een schot, hoera! daar waren zijn redders, hij voelde zich weer vrij. Oh, gelukkig! 't Schavot was in elkaar geschoten en hij gleed eraf, al sneller en sneller. Maar wat was dat!

Droomde hij of was 't werkelijkheid. Nee! nee! hij was nou wakker, ja, oh! menschen, help! help! Hou me vast! Maar 't was te laat!

Met 'n verschrikkelijken plomp schoot 't gevaarte 't water in.

't Water spetterde naar alle kanten. Groote kringen toonden de plek aan, waar 't voorwerp er in geduikeld was. Er scheen een heftige beweging onder water plaats te hebben. 't Is de panter, de menschen wijken terug.

Er komt hulp opdagen, 'n politiemacht stormt naar boven. Ze richten hun revolvers op de zwarte plek in 't water.

„Nu, mannen, denkt er om, op drie schieten jelui," zegt de chef.

„Pas o, één,.... twee,.. dr...

Plotseling, wat komt daar boven water, 'n roode haardos, van waaronder uit 'n menschelijke stem roept: „Help! red mij! ik verdrink!"

De politiemacht en de menschen daarboven staan verstomd. Is dat de panter? Neen, 't is 'n mensch!

De roode pruik verdwijnt weer. De badmeester springt in 't water, begrijpend dat daarbij geen gevaar is en de pseudo-panter wordt er uit gehaald. Nu klinkt 'n oorverdoovend gelach. Neen, de menschen kunnen niet meer, hikkend met krampachtige schokken kijken ze elkaar aan. Ze willen zich goedhouden, maar 't gaat niet; telkens proesten ze weer in lachen uit.

Mijnheer v. Zetten is niet in staat een woord uit te brengen. Proestend, bijna stikkend van 't water, sleept hij zich voort. Waarom lachen toch al die menschen? 't Is toch niet om hem! Hij kan 't zich niet verklaren.

Hij wil zijn oogen uitvegen, maar wat is dat? Is dat zijn arm? Neen, dat kan niet! Vol zwarte strepen.

't Is te veel voor hem en hij zinkt bewusteloos in de armen van den badmeester.

't Geval is afgeloopen. Alles vertrekt, zwemmers, toeschouwers en politiemacht.

Mijnheer v. Zetten is weer bijgebracht en naar huis getransporteerd.

Den volgenden dag komt de vriend, die hem heeft aangeraden de zwemkuur te beproeven, hem opzoeken.

Hij herkent hem bijna niet meer. De eens zoo dikke man is plotseling veel magerder geworden.

— „De zwemkuur van gisteren schijnt u goed gedaan te hebben; Ja! ja! ik wist 't wel, je moet 't maar...."

Hé, wat is dat? Wat heeft hij gedaan? Hij voelt zich bij zijn kraag gegrepen en met 'n smak de straat opgegooid.

Nog verdoofd van zijn val hoort hij de woorden:

„Jou schobbejak! bedrieger! neen! een moordenaar ben je! Wat zwemkuur! Nooit kom je den drempel van mijn huis meer over!....

'n Deur wordt met 'n smak dicht gegooid.

HENKIE

Toespraak bij de uitreiking van een Swastika

Kameraden!

Het oogenblik is aangebroken, waarop onze troep één van zijn schoonste en plechtigste oogenblikken zal doormake. Helaas echter zal geen vroolijke achtergrond met den ernst gepaard gaan. Veeleer zal droefheid den ernst van het oogenblik nog vermeerderen!

Gij allen weet waarom deze oefening gehouden werd. Niet de oefening zelf was hoofdzaak, maar het feit dat wij allen te zamen *moesten* zijn. Waarom? Om afscheid te nemen van één van de beste uit ons midden.

Met ingang van 1 Sept. gaat de Patr.leider der 1e patr., de Pv. 1e kl. Johan Willinge onzen troep verlaten. En met onzen troep ook de Padvinderij. D.w.z. voor het uiterlijk, want ik ben er van overtuigd dat hij in zijn hart de Padvinderij en haar beginselen steeds trouw zal blijven. Onze hoop, hem eerlang tot onze leiders te zien behooren, zal helaas niet verwezenlijkt worden.

Als ik hier zeg „helaas", weest er dan van overtuigd gij allen, jongens v. d. 3en troep, dat dat hier geen ijdele klank is, maar de oprechte meening, niet alleen van mij, maar ook van het Bestuur en de andere troepleiders.

De Rotterdamsche Padvinderij in 't algemeen, en de 3e troep in 't bijzonder verliezen in hem een van hun allerbeste elementen.

Toen ik zeide dat droefheid den ernst van het oogenblik nog zou vermeerderen, ook toen sprak ik niet alleen mijn overtuiging uit, maar ook die van den ganschen Troep!

Verliest de Padvinderij een uitstekend patrouilleleider, wij, de 3e Troep, verliezen, een onzer meest geziene kameraden. En ik, en de Troep met mij, achten het tweede verlies nog véél, véél grooter.

Gij allen toch, hier om mij verzameld, weten wat goede kameraadschap waard is in de Padvinderij. Maar niet alleen in kameraadschap waart gij, Johan, een voorbeeld! Zoo er één P.V. rondloopt die werkelijk de padvindersdeugde bezit, dan kunt gij u er naast stellen. Want in geen enkel opzicht zoudt gij achter hem behoeven te blijven!

Het devies onzer Vereeniging luidt *Trouw*, en trouw waart gij, aan de Padvinderij, aan uw Vereeniging, aan het Vaandel van uw troep, aan uw leiders en aan uw kameraden.

Een P.V. is eerlijk en oprecht! Zegt mij, P.V.'s van den 3en troep, wie heeft ooit aan het woord van Ursus getwijfeld, wie heeft hem ooit gewantrouwd?

Een P.V. is opgewekt zonder ruwheid!

Heeft niet in de onaangenaamste oogenblikken, op oefeningen zoowel als in kampen, waar dan ook, niet steeds het woord v. d. „Groote Beer" ons weer opgewekt en de naargeestigste stemming in den echten vroolijken P.V. toon doen omslaan?

Een P.V. is gehoorzaam zonder morren!

Ook hierin, Johan, kunt gij veel

zeer veel broeders ten voorbeeld strekken!

Zoo zou ik kunnen voortgaan en al telde de P.V. wet het dubbele aantal artikelen, ik zou er van te voren van overtuigd zijn dat gij er aan zou voldoen!

Kameraden, ik vraag jullie, is het dan te veel gezegd dat een der besten, ja misschien wel de beste van ons heen gaat ?!

En zou dat voor ons geen reden tot droefheid zijn ?

— — — — — — — —

Men zegt: Every cloud has its silver lining!

En zoo er aan de donkerste wolk, die thans over ons troepbestaan heentrekt, werkelijk zulk een rand is, welnu dan is het dat wij het ons *altijd* tot een eer zullen kunnen rekenen, dat gij deel uit hebt gemaakt van onzen troep.

Thans verzoek ik je om voor den laatsten keer voor het front van den Troep te komen!

Willinge, binnenkort zal je je bestemming volgen.

Je hebt gekozen, en het Vaderland zal weldra beslag op je leggen.

Niemand kan in de toekomst lezen, ook ik niet, maar ik ben er van overtuigd, dat, als geen noodlottig toeval tusschen beide komt, de Padvinder Willinge ook in het Leven steeds het Rechte Pad zal weten te vinden, en het ver in de maatschappij zal brengen. Daar is je karakter mij een waarborg voor.

Ik begon zoo straks met te zeggen dat onze troep een van zijn schoonste oogenblikken zou doormaken. Misschien hebben jullie reeds begrepen waarop dat doelde.

Johan, ik ben er van overtuigd dat de Padvinderij lang in je geheugen bewaard zal blijven.

Ik wil echter trachten om ze onvergetelijk voor je te maken, want je hebt, het verdiend!

Padvinder Willinge je hebt je steeds een oprecht aanhanger, ja ik kan wel zeggen: *Strijder*, ten opzichte van onze Beweging getoond.

Onze vereeniging, maar vooral onze troep, dankt zeer veel aan je.

Welnu, de 3e troep wil trachten je te beloonen voor wat je voor hem en voor de Beweging geweest bent.

Uit naam van den derden Rotterdamsche Troep en zijn leider, reik ik je dit eereteeken over. Het gesproken woord vervliegt, het geschrevene verbleekt, maar dit eeremetaal zal blijven tot in de lengte van dagen.

Steeds wanneer je oog er op zal rusten, zullen je gedachten teruggevoerd worden naar je troep en je kameraden, en zal je terugdenken aan den tijd toen je nog Padvinder waart.

Wij allen hopen dat je het lang, zeer lang in eer en voorspoed moogt dragen.

Vaarwel Johan, dat het je wel ga is onze oprechte, onze innige wensch.

Ik heb gezegd.

J. Druif

Een fietstochtje door Gelderland

Amsterdam IX

We hadden besloten met ons drieën een fietstochtje van een week te maken. Het vertrek was vastgesteld op Dinsdag 17 Augustus 's morgens om 9 uur. Ik ging Verlaan van den Adm. de Ruyterweg halen en met z'n tweeën fietsten wij naar Heyenbrock. V. had zijn bagage niet al te practisch opgepakt en we waren even buiten de stad, of zijn koffertje viel van den bagage-drager; toen het weer vastgemaakt was, reden we verder.

Dicht bij Diemerbrug viel V.'s kruikje met thee van het stuur en... het oprapende, bemerkte hij, dat al de thee er uit liep. Het beste was maar, het heerlijke vocht op te drinken en het kruikje weg te gooien. Van Diemerbrug fietsten we over Muiden en Naarden, waar de bagage weer los ging. Het weer was niet zoo aanlokkelijk, want op den Naarderstraatweg kregen we een buitje, waarvan we opfrischten. We trapten verder en reden via Bussum naar Hilversum; hier aten we een stukje brood.

Na een kwartiertje gezeten te hebben, stapten we weer op en stevenden op Soest aan, en weldra bereikten wij Soesterberg. Het was reeds twee uur in den middag, toen we daar aankwamen. Ongeveer 4 uur hadden we dus over den tocht van Amsterdam gedaan; dit kwam door het vele oponthoud, dat we gehad hadden. Te Soesterberg zouden we blijven slapen, in de kist (van een vliegmachine) van luit. Coblijn. Tegen halfvijf gingen wij naar Zeist, om daar in het zwembad te zwemmen. 's Avonds wisten we niet wat we doen moesten en zoo kropen we om 8 uur al onder de dekens. We vielen, nadat we nog een poosje gepraat hadden, spoedig in slaap.

Het regende 's nachts erg, en daar de kist niet geheel waterdicht is, begon het leelijk te lekken. Ik lag net onder den drup. Niet al te pleizierig, als je rustig ligt te slapen, en je voelt plotseling een straal water op je gezicht. Ik wekte H., die naast mij lag, en vroeg hem, of hij lucifers bij de hand had. H. bromde van neen. Toen moest V. wakker gemaakt worden. Deze had de lucifers opgeborgen in zijn koffer aan den anderen kant van de kist. Na eenig getast in het donker vond hij de lucifers en ik stak een kaars aan, om een droger plekje op te zoeken. Een kwartiertje later waren we weer ingedut. Den volgenden morgen werd ik door H. gewekt, die mij vroeg hoe laat het was. Ik keek op mijn horloge en zei kwart over zeven. Toen ik nog een poosje gelegen had, keek ik nog eens op mijn klokje. Het bleef maar kwart over zeven. Nu zag ik met mijn slaperige oogen, dat mijn horloge stilstond. V. ging zich vast wasschen bij een boer, die vlak bij woont, en zou meteen vragen hoe laat het was. Dat viel niet mee, hij kwam terug met de boodschap dat het kwart over negen was. We konden zoo niet eerder vertrekken dan 10 uur.

Van Soesterberg reden we naar Zeist en verder over Rijzenburg, Driebergen naar Doorn, waar V. achterbleef om zijn banden na te laten zien bij een fietsenmaker. Hij zou ons wel achterop komen.

Heyenbrock en ik reden nu met een flink gangetje naar Leersum en Amerongen. Van Amerongen fietsten we naar Elst. Hier werden we door zoo'n regen overvallen, dat we genoodzaakt waren bij een boer te schuilen. De boerin was zeer vriendelijk en liet ons dadelijk in de beste kamer zitten. Toen het droog was, trapten we naar Rhenen, waar we den inwendigen mensch versterkten. Hierna reden we de Grebbe af naar Wageningen. Mijn remblokken waren half afgesleten, toen ik beneden kwam. Zoo'n vaart krijg je! In

Wageningen moesten wij bij een stalhouder schuilen.

V. had ons nog niet ingehaald, hoewel we met elkaar ongeveer een uur gewacht hadden.

Van Wageningen ging het nu over Renkum, Heelsum en Oosterbeek naar Arnhem. In Oosterbeek had Heyenbrock zijn regenjas uit- en ik mijn cape afgedaan, want de menschen keken ons vreemd aan. Het had hier in 't geheel niet geregend, en wij hadden steeds slecht weer gehad. In Arnhem moesten wij eerst naar den commandant der „Arnhemsche Padverkenners". Het was vier uur en de commandant was niet eerder dan 5 uur thuis. We gingen nu naar de Walburgstraat, waar het troeplokaal staat.

Er was niemand. Toen we zoo voor de deur stonden, werden we door een patrouilleleider, die aan den overkant op kantoor is, opgemerkt. Deze deed de deur open, en zoo konden we onze rugzakken afdoen en de fietsen eens goed schoonmaken. V. was ondertusschen gearriveerd.

Om 5 uur gingen we naar de Rijnkade, waar de commandant woont. Deze vroeg ons, of wij ook een legitimatiebewijs hadden. Gelukkig had Heyenbrock zijn kaart bij zich. We hadden dus nachtlogies.

We wilden 's avonds bij ons brood wel een puddinkje hebben. Er stond een kachel in het troeplokaal. We probeerden haar aan te krijgen, maar het lukte niet. Toen gaf de patrouilleleider Tenge ons een spiritusstelletje. Maar de melk kwam hier maar niet op aan het koken. We moesten de lauwe melk met het poederbeslag er door opdrinken. Om halfelf gingen we naar bed. We hadden ruimte genoeg op het stroo. Den volgenden morgen om zeven uur stonden we op. Er werd vlug voortgemaakt, want we zouden naar Velp, Rozendaal en de Steeg gaan. Op Rozendaal is het prachtig. Ik noem o.a. de „kettingbrug", de „bedriegertjes" en de „schelpengalerij". Van Rozendaal fietsten we naar de Steeg, waar we een poosje gingen zitten om wat te eten. We reden ook nog een eind door de Middagterlaan, aan weerskanten hiervan staan dubbele rijen hooge boomen.

Verlaan kreeg natuurlijk weer een lekken band en, toen we den band nakeken, vonden we nog twee gaatjes.

Nadat we den band geplakt hadden, reden we naar Arnhem terug. Onderweg kwamen we hopman Boissevain uit Haarlem tegen. Deze was met 6 jongens in de buurt gekampeerd. Verlaan's band was alweer gesprongen, en nu moest hij maar naar Velp loopen, om hem na te laten zien. Een patrouille van den eersten troep Amsterdam was in den IJsel aan 't zwemmen. Ze maakten ook een fietstocht.

Tegen 3 uur kwamen we in Arnhem. We kookten eerst het middageten en, na het verorberd te hebben, gingen we naar Sonsbeek. Hier bezichtigden wij den waterval en de grot. Toen we anderhalf uur rondgewandeld hadden in het park, kuierden wij de stad in.

Ongeveer 9 uur kwamen we in het troeplokaal aan. Het duurde niet lang, of wij sliepen in van den vermoeienden dag. Vrijdags zouden we naar Nijmegen gaan, maar toen we opstonden goot het.

Het hield niet op te regenen, en zoo moesten we maar thuis blijven. We behoefden ons niet te vervelen, want er was lectuur genoeg. Zaterdags zouden we naar Zutphen gaan, maar het goot nog erger dan Vrijdag. We vonden nu maar het beste per trein naar Amsterdam terug te keeren, waar we om halfvier aankwamen.

En nu wil ik eindigen met een woord van dank aan de „Arnhemsche Padverkenners", die ons zoo gastvrij ontvingen.

J. Luurs,
patr.l. 9e troep Amsterdam

De Collette

De *Harlinger Courant* van Woensdag 1 September j.l. publiceert het volgende stukje:

Maandagmiddag is hier binnengeloopen het zeiljacht Collette, van Nieuwediep, met verlies van twee ankers en averij aan het tuig. Het vaartuig, dat aan de Padvindersvereeniging te Den Helder behoort, was in de Oost-Meep aan den grond geraakt.

Bij het opkomen van den vloed geraakte het jacht weer vlot, doch werd door een bui overvallen, waardoor het van de ankers sloeg en den zeilboom brak. Voorts kreeg men vrij wat water binnen boord.

Door schipper Lettinga, van het Terschellinger visschersvaartuig T. S. 29, die op zee overstapte, werd het vaartuigje hierheen gebracht. Schipper van het jacht is J. C. Beck. Er waren 4 padvinders aan boord.

W. G. D.

Vereenigingsberichten

DEN HAAG

Jonge Verkenners

Zij, die dit seizoen willen voetballen worden verzocht Zaterdag 11 Sept. om 2 uur n.m. op ons terrein aanwezig te zijn.

Er zal in het vervolg ook Woensdagsmiddags op ons veld kunnen worden gevoetbald.

J. v. O.

HAARLEM

Met September zijn verschillende wijzigingen in de regelingen der oefeningen en andere zaken aangebracht. Vooreerst wordt er in het vervolg uitsluitend Zaterdag, dus niet meer Woensdag, geoefend. Het Oranje vendel treedt aan in Bloemendaal, op de Mollaan, de andere voorloopig voor het clubgebouw. De vendels worden ingedeeld in twee troepen, elk onder een hopman, doch de indeeling is nog niet vestgesteld.

Tot penningmeester van het bestuur is benoemd de Heer F. Ingerman.

Voorloopig is ondervaandrig bij het Oranje vendel geworden: W. de Jamaer.

Grijze en *Bruine* Vendel. Zaterdag allen aanwezig voor afscheid van D. J. Schepers. Allen contributie meenemen voor September, f 0.25.

Lijst van Oefeningen

DEN HAAG

Jonge Verkenners

1e troep 1e vendel. Zondag 12 Sept. Degene die 'n fiets hebben, aantreden 8.30 u. Witte Brug. De voetgangers met 't karretje en lasso's aantreden 9.30 u. Witte Brug. Brood meenemen, allemaal.

H. W. de Ridder

1e troep 2e en 3e vendel. Aantreden Zondag 12 September om 1½ uur n.m. Boorlaan. Fietsen en stokken thuislaten. Wandeling met troepkar over de Kievit en door de duinen terug. Thuiskomst ± 6 uur.

Degenen, die herhaaldelijk zonder bericht wegblijven, worden niet meer opgeroepen. Ook zij, die op dit blad geabonneerd zijn, moeten bericht sturen bij verhindering (art. 7 P.V. wet)!

Deze week zullen de kaarten voor de contributies verzonden worden, zorgt dus allen op tijd te betalen.

C. C. Six

1e troep 4e vendel. Zondag 12 Sept. Zie 1e troep 1e Vendel.

2e troep 3e vendel. Zondag Verzamelen *met rijwielen* 8,30 v.m. Boorlaan.

Fietstocht naar Gouda. Thuiskomst ± halfzes. Denkt aan contributie.

Lichte athletiek

Alle Zaterdagen om 2 uur aantreden: terrein achter Houtrust.

Oefeningen onder leiding van M. van Rappard in loopeu, springen (ver- hoog- en pols-), werpen (speer en discus), steenstooten.

W. Leuring

UTRECHT N.P.B.

Zaterdag 11 Sept. Wielrijders 2.15 u. Museumbrug. Voetgangers 2.30 u. Buurtstation.